

РАЗГОВОРЪ ДІ.

Подиръ пладнинѣ дойде Иванчова лѣля да посѣти Г-жѣ Аннѣ, и за това не му говори майка му тоя вечеръ за душѣ-тѣ му; обѣща ся обаче да му говори на другия-тъ день, като си отиде лѣля му. Лѣля му имаше на мѣрение да заведе Еленкѣ у тѣхъ, та да посѣди тамъ двѣ или три недѣли. Иванчо ся оскърби твърдѣ много за това, като щѣше да го остави сестра му. Знаеше обаче че това ще є благоугодно на Еленкѣ и ще ѣж ползува, защото не бѣше толкова добръ съ здравіе-то си, и за това Иванчо не рече нищо, но испрати ѣж на сутренѣ-тѣ заедно съ лѣлѣж и', и послѣ ся върна съ майкѣ си въ къщи.

Г-жа Анна рече на Иванча че ще отиде на расходъ заедно съ него, при брѣгъ-тъ на прекраснѣ-тѣ рѣкѣ, която тече близо при къщѣ-тѣ имъ. Тамъ тя обичаше да ходи често, защото тамъ имаше малка джбрава съ гжстѣ сѣнкѣ, и сѣдалище подъ едно дърво, на което сѣднахъ Иванчо и майка му, и като бѣхъ всички-ты около нихъ нѣща весели и тихи, тѣ ся разговаряхъ така:

И. Мамо! ты ми ся обѣща да ми кажешъ още за Бога небесния-тъ ни баща, и сега имамъ голѣмо благодареніе да тя чуѣж.

М. Могъ да ти кажъ, сыне мой, нѣколко нѣща, които мѣчно ще разумѣешъ, защото Богъ є толкова великъ, а ные сме толкова